

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: T. N.
bytem H. Š. 371, X H. Š.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018, č. j. KUOK 11979/2018, ve věci
přestupku

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018, č. j. KUOK 11979/2018, **se ruší** a věc **se vrací**
žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce do 30 dnů od
právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalovaný rozhodnutím, citovaným v záhlaví odmítl jako nepřípustné odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 9. 10. 2017, č. j. SMOL/229479/2017/OARMV/DPD/Reg, protože ho podal pan V. Z., který neměl plnou moc k jeho podání.
2. Magistrát citovaným rozhodnutím uznal žalobce vinným z přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku.

3. Přestupek měl žalobce spáchat porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, tím, že dne 4. 5. 2017 v 7.52 h v obci Velký Týnec – Vsisko na ulici Olomoucká u domu č. 88 ve směru jízdy k obci Olomouc při řízení motorového vozidla tov. zn. Peugeot, RZ X, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci na 50 km/h, kdy byla vozidlu naměřena rychlost 84 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, jel žalobce nejnižší skutečnou rychlostí 81 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost 31 km/h. Za přestupek magistrát žalobci uložil pokutu v částce 3 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou měsíců.
4. **Žalobce v žalobě** namítal, že rozhodnutí žalovaného bylo překvapivé, neboť jeho vydání a závěr o nepřipustnosti odvolání nemohl žalobce nikterak předpokládat. Řízení před magistrátem probíhalo bez jakýchkoliv problémů a magistrát považoval pana V. Z. za zástupce žalobce. Tento zástupce se účastnil jednání, vyslechl svědky, vyjádřil se ke spisu, což magistrát reflektoval ve svém rozhodnutí. Veškeré úkony, které prováděl jménem žalobce pan V. Z., považoval magistrát za úkony žalobce. Magistrát svým jednáním vyvolal v žalobci legitimní očekávání, že je řádně zastoupen. Všechny úkony zástupce žalobce magistrát akceptoval.
5. Pokud odvolání žalobce proti magistrátu trpělo tou vadou, že podle názoru žalovaného nebyla prokázána existence zmocnění, měl žalovaný žalobce vyzvat k doplnění plné moci v souladu s § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). To však žalovaný neučinil.
6. Žalobce poukázal na to, že poté, co byl magistrátem vyzván k doplnění podpisu na odvolání a doplnění odvolacích důvodů, tyto vady odvolání odstranil a magistrát požádal, že pokud by magistrát nebo žalovaný shledaly u odvolání ještě nějakou vadu, tak že ji žalobce odstraní. Žalovaný však i přes tuto žádost žalobce, který nabízel maximální součinnost pro projednání věci, odvolání zamítl jako nepřipustné. Podle žalobce došlo k porušení § 37 odst. 3 správního řádu, což mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného o odmítnutí odvolání jako nepřipustného je minimálně předčasné, pokud se žalovaný nepokusil tuto údajnou vadu absence zástupčího oprávnění zhojit tím, že by pana V. Z. vyzval k doložení plné moci. Nadto dle názoru žalobce nebylo o oprávnění pana V. Z. k jednání jménem žalobce pochyb, protože magistrát po celou dobu řízení v prvním stupni jednal s panem V. Z. jako se zástupcem žalobce.
7. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobcem namítané překvapení by mělo spíše směřovat k údajnému zmocnění, tedy k Asociaci pro poskytování právní ochrany z. s., kdy mu údajná předsedkyně Š. Š. zatajila skutečnost, že v době, kdy přijímala zastoupení, společnost právně neexistovala (§ 126 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí). Podle spolkového rejstříku byla tato společnost zapsána dne 10. 3. 2018. Do uvedené doby zápisu do spolkového rejstříku nebyla Š. Š. oprávněna vystupovat jako předsedkyně zmiňované společnosti. Pokud takto vystupovala, lze v jejím postupu spatřovat jistou procesní strategii, jejímž cílem je zmaření doručení rozhodnutí ve věci. Žalovaný poukázal na skutečnost, že Š. Š. vystupuje v roli obecného zmocněnce i v jiných případech vedených u žalovaného a uvedl příkladmo pět spisových značek. V citovaných případech jmenovaná používala stejnou, anebo obdobnou procesní strategii s cílem zpochybnit doručení meritorních rozhodnutí a tím znemožnit

řádné ukončení řízení. Paní Š. Š. je v postavení obecného zmocněnce velmi aktivní a je si jistě vědoma, jaké kroky v daných případech činí a s jakým cílem.

8. Pro žalovaného bylo spíše překvapením, že právní zástupce žalobce není překvapen tím, že se Š. Š. vydává před vznikem spolku za jeho předsedkyni a vykonává ve správním řízení činnost, která jí nepřísluší. Právní zástupce žalobce namísto podnětu České advokátní komory pro důvodné podezření, že ze strany Š. Š. dochází k porušení zákona o advokacii, její procesní strategii akceptuje a navazuje na ni. Jednání Š. Š. považoval žalovaný za obcházení § 33 správního řádu, kterému nepřísluší soudní ochrana, jak vyplývá z názoru vysloveného Ústavním soudem v nálezu ze dne 10. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 2428/08.
9. K námitce nemožnosti projednat věc meritorně žalovaný uvedl, že znemožnění projednání bylo zapříčiněno obecným zmocněncem, který přijal zmocnění, aniž by zmocnitele upozornil na skutečnost, že nemá právní subjektivitu. Taktéž námitka, že měl žalovaný, pokud nabyl dojmu, že nebyla prokázána existence zmocnění, vyzvat žalobce k doplnění plné moci, je nedůvodná. Plná moc založená ve spise měla veškeré zákonem požadované náležitosti. Žalobce zaměňuje náležitosti plné moci a právní subjektivitu zmocněnce, kterou nebylo možno objektivně ani na výzvu doložit, neboť neexistovala.
10. **Žalobce v replice** namítl, že se žalovaný s argumentací žalobce nevypořádal a pouze rozvedl svoji argumentaci ohledně neexistence spolku. Skutečnost, že paní Š. Š. vystupuje v jiných řízeních jakožto zmocněnec, nepotvrzuje žádnou ze spekulací žalovaného. Naopak z této argumentace žalovaného vůči paní Š. Š. plyne určitá zaujatost vůči její osobě. Tvzení žalovaného o údajných obstrukcích paní Š. při doručování však nejlépe vyvrací průběh předmětného správního řízení, kdy se magistrátu dařilo všechny písemnosti bez problémů doručovat, a žalobce na tyto písemnosti reagoval.
11. Dále žalobce rozporoval tvrzení, že znemožnění projednání věci bylo zapříčiněno obecným zmocněncem. Z § 127 občanského zákoníku plyne, že kdo jedná za právnickou osobu před jejím vznikem, tak je z tohoto jednání zavázán sám. Z § 17 odst. 2 občanského zákoníku plyne, že zřídí-li někdo právo nebo uloží-li povinnost tomu, co osobou není, přičte se právo nebo povinnost osobě, které podle povahy právního případu náleží. Z § 37 odstavec 1 věta druhá správního řádu plyne, že podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.
12. Z uvedených ustanovení tedy plyne, že pokud někdo jedná za neexistující, nevzniklou právnickou osobu, tak to z právního hlediska má důsledky, jako by jednal sám. Na jednání zmocněnce tedy má být pohlíženo, jako kdyby jednal sám jako fyzická osoba. Žalobce proto trval na tom, že žalovaný odvolání neměl posoudit jako přípustné nebo neměl ho posoudit jako nepřipustné bez toho, aby žalobce vyzval k odstranění vad a žalovaný jej měl řádně dle zákonných procesních podmínek projednat a rozhodnout o něm, což nezákonně žalobci znemožnil.
13. K tvrzení žalovaného, že plná moc měla veškeré zákonem požadované náležitosti, žalobce namítl, že pokud by je měla, neměl žalovaný odvolání zamítnout jako nepřipustné. Žalobce ovšem nezaměňuje náležitosti plné moci za osobu zmocněnce/podatele odvolání. Žalobce danou námitkou chtěl zdůraznit fakt, že pokud magistrát měl nějaké výhrady k oprávněnosti zmocnění, měl a mohl je vznést již v průběhu řízení. K tomu však nedošlo a magistrát dokonce ve svém rozhodnutí ze dne 9. 10. 2017 pana V. Z. i paní Š. Š. označil termíny „zmocněnec, zmocněnkyně“, z čehož měl žalobce za potvrzené, že neexistují žádné výhrady vůči oprávněnosti zmocnění k zastupování žalobce.

14. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 23. 1. 2018.
15. **Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil** ze záznamu o přestupku z rychloměru jeho spáchání, tak jak je popsáno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku.
16. K jednání nařízenému na 19. 7. 2017 se dostavil pan M. H. na základě plné moci ze dne 18. 7. 2017, kterou byl zmocněn zástupcem Asociace pro poskytování právní ochrany z. s. (dále i „Asociace“). Přílohou protokolu je plná moc ze dne 18. 7. 2017, kterou paní Š. Š. jako „předseda Asociace pro poskytování právní ochrany z. s. pověřila pana M. H. k jednání a zastupování Asociace pro poskytování právní ochrany z. s. ve správních řízeních vedených Magistrátem města Olomouce“. Další přílohou je plná moc, kterou žalobce zmocnil Asociaci k zastupování ve správním řízení vedeném pod sp. zn. S - SMOL/110556/2017/OARMV, ve smyslu § 33 a § 34 správního řádu a plná moc byla udělena pro veškeré úkony v uvedeném správním řízení s datem udělení 23. 6. 2017.
17. Magistrát usnesením ze dne 19. 7. 2017 vyzval žalobce prostřednictvím Š. Š., aby plnou moc udělenou Asociaci doplnil o zakládací listinu - stanovy, případně zápis valné hromady, ze kterých je patrné, kdo je oprávněnou osobou jednat za výše uvedený spolek a k jakému datu byla podána žádost u rejstříkového soudu k zápisu spolku. V odůvodnění usnesení magistrát uvedl, že do dne zápisu je jednajícím fyzická osoba zavázána sama, dokud předmětné jednání nově zapsaná společnost nepřevzme za vlastní. Magistrát vysvětlil, že chápal jednání jako úkony paní Š. Š., avšak té nesvědčí udělená plná moc, protože z veřejně dostupných registrů nelze dohledat způsob založení a existenci předmětného spolku a taktéž nelze dohledat a ověřit, kdo je oprávněnou osobou za předmětný spolek činit právní úkony. Magistrát doplnil, že usnesení vydal podle § 37 odst. 3 správního řádu.
18. Podáním doručeným magistrátu dne 8. 8. 2017 Š. Š. coby předseda Asociace sdělila, že žádost u rejstříkového soudu k zápisu spolku byla podána dne 29. 6. 2017, avšak do dnešního dne rejstříkový soud nerozhodl. Jako přílohu ke sdělení jmenovaná zaslala kopii stanov, které byly zaslány na rejstříkový soud. Podle stanov zakladateli byli Š. Š., J. P. a V. Z..
19. Předvolání na 13. 9. 2017 magistrát doručil žalobci a paní Š. Š..
20. Dne 13. 9. 2017 magistrát vydal usnesení, kterým vyhověl návrhu pana V. Z., aby ústní jednání ve věci žalobce bylo podle § 49 správního řádu veřejné.
21. Dne 12. 9. 2017 Š. Š. jako předsedkyně Asociace pověřila V. Z. k jednání a zastupování Asociace ve věci správního řízení žalobce vedené u magistrátu.
22. **Ústní jednání** dne 13. 9. 2017 proběhlo za účasti pana V. Z. a byli zde vyslechnuti zasahující policisté. Pan V. Z. jednal za žalobce, činil návrhy (aby ústní jednání bylo veřejné), žádal o lhůtu pro doručení písemného vyjádření do 18. 9. 2017 (čemuž magistrát vyhověl, jak uvedl v protokole) a vyjadřoval se k dokazování (že v současné době nemá další návrhy na doplnění dokazování). Zmocněnec žalobce V. Z. kladl policistům dotazy.

23. Dne 20. 9. 2017 zástupce žalobce V. Z. zaslal vyjádření k věci. V rozhodnutí o přestupku ze dne 9. 10. 2017 magistrát toto vyjádření citoval a k námitkám v něm uvedeným se vyjádřil. Rozhodnutí o přestupku magistrát doručil žalobci, panu V. Z. a paní Š. Š..
24. **Odvolání** proti rozhodnutí o přestupku podal pan V. Z. dne 25. 10. 2017 jako blanketní. Usnesením ze dne 30. 10. 2017 magistrát vyzval pana V. Z. a paní Š. Š. k doplnění odvolání o podpis a údaj, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo. Podrobné doplnění odvolání zaslal V. Z. dne 23. 12. 2017.
25. **Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 1. 2018 zamítl odvolání jako nepřipustné.** Podle § 81 odst. 1 správního řádu může proti rozhodnutí podat odvolání účastník řízení, kterým je v daném případě podle § 72 písm. a) zákona o přestupcích pouze žalobce (pozn. soudu: žalovaný mínil zjevně zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí). Žalovaný uvedl, že jako podatel na došlém odvolání je uvedena Asociace pro poskytování právní ochrany z. s. a za tuto osobu má jednat paní Š.. Dosavadní průběh řízení a další okolnosti nasvědčovaly tomu, že ve skutečnosti byl podatelem odvolání sám pan Z.. Ten však není účastníkem řízení ani jeho zástupcem, ale ve vztahu k žalobci jde o třetí osobu, i když „určitým způsobem do části průběhu řízení zasáhl“. Pan Z. totiž v návaznosti na svoji účast při pokračování ústního jednání dne 13. 9. 2017 zaslal dne 20. 9. 2017 na elektronickou podatelnu z elektronické adresy X@gmail.com a za použití svého uznávaného elektronického podpisu vyjádření k věci. Stejným způsobem podal odvolání proti rozhodnutí, které mu bylo doručeno také. Uznávaným elektronickým podpisem pana Zdeňka byla podepsána i doplnění odvolání doručená na elektronické podatelny magistrátu a žalovaného dne 23. 11. 2017, která byla odeslána opět z elektronické adresy X@gmail.com. Okolnost, že magistrát s panem Z. komunikoval a doručoval mu písemnosti, nemá na závěr o nepřipustnosti odvolání vliv, ale je spíše důsledkem nepřehledné procesní situace vytvořené tím, že si žalobce zvolil ke svému zastupování neexistující právnickou osobu s následným střídáním různých osob, které měly při jednotlivých úkonech za spolek jednat.
26. Přestože je pan Z. podle doložené „dohody o znění stanov“ spolku zakládajícím členem, spolek až dosud právně neexistuje, neboť není zapsán do spolkového rejstříku, který je každému přístupný dálkovým způsobem na internetové adrese www.justice.cz. Podle § 126 odst. 1 občanského zákoníku je přitom vznik právnické osoby jako subjektu práva vázán na den zápisu do veřejného rejstříku. Do té doby nemá spolek, byť může být založený, vlastní právní osobnost ani svéprávnost, což mu brání stát se zmocněncem účastníka řízení ve smyslu § 33 odst. 1 správního řádu. Z toho vyplývá, že předložená plná moc nemohla být vůči magistrátu účinná a že žalobce nebyl v průběhu řízení formálně nijak zastoupen. Žalovaný proto žalobce upozornil, že rozhodnutí je ode dne 1. 11. 2017 v právní moci, neboť rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 16. 10. 2017 a odvolací lhůta žalobci marně uplynula dnem 31. 10. 2017. Proto žalovaný odvolání v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné zamítl.
27. **Při jednání soudu** zástupce žalobce poukázal na to, že napadené rozhodnutí bylo překvapivé a odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 475/13. Magistrát měl podle § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat zmocněnce, k tomu existuje bohatá judikatura. K argumentu, že zastupování paní Š. a panem Z. a Asociací bylo obstrukcí, zástupce žalobce uvedl, že správní orgány musí postupovat v souladu se zákonem a ten počítá s jednáním založené a „nevzniklé“ právnické osoby a odkázal na § 127 a § 17 odst. 2

občanského zákoníku a na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 37/2015 a 9 As 184/2019 a rozsudek zdejšího soudu potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 390/2017.

28. Zástupce žalovaného uvedl, že paní Š. si musela být vědoma důsledků svého jednání a šlo o neetické jednání.
29. Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
30. Soud se ztotožnil s právním názorem žalobce, že pro něho bylo rozhodnutí žalovaného o nepřipustnosti odvolání překvapivé. Do vydání rozhodnutí o odvolání celé správní řízení probíhalo tak, že magistrát doručoval písemnosti žalobci, paní Š. Š. a panu V. Z..
31. Magistrát doručil výzvu k doplnění plné moci dne 18. 8. 2017 paní Š. Š. a žalobci (dne 31. 7. 2017). Předvolání magistrát doručoval stejným způsobem. K jednání dne 13. 9. 2017 magistrát připustil jako zmocněnce Asociace pana V. Z.. V rozhodnutí ze dne 9. 10. 2017 magistrát citoval vyjádření pana V. Z., doručené magistrátu dne 20. 9. 2017, a s námitkami z tohoto vyjádření se vypořádal. Rozhodnutí o přestupku ze dne 9. 10. 2017 magistrát doručil žalobci, paní Š. Š. a panu V. Z.. Po podání odvolání magistrát doručil výzvu k doplnění podpisu a důvodů blanketního odvolání žalobci, paní Š. Š. a panu V. Z.. Žalovaný před vydáním rozhodnutí o odvolání nečinil žádné úkony, i když zcela změnil názor na existenci a platnost plných mocí. Žalovaný pouze označil správní řízení za „nepřehlednou procesní situaci“.
32. Uvedeným postupem došlo k porušení zásady zákazu překvapivého rozhodnutí a porušení práva žalobce na spravedlivý proces.
33. Podstatné ve věci je, že žalovaný nedospěl a řádně neodůvodnil závěr, že ve věci došlo ke zneužití práva, obstrukcím, účelovému jednání. Takový závěr vůbec není obsahem napadeného rozhodnutí na rozdíl od obdobných věci rozhodovaných Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 8 As 296/2018 nebo 1 As 265/2018, www.nssoud.cz).
34. K zásadě zákazu překvapivosti správního rozhodnutí se opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005-83, Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 654/03 (in Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek č. 32, náleze č. 27, strana 255) označil za projev libovůle a porušení práva na spravedlivý proces situaci, kdy je rozhodnutí „**pro účastníka řízení s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a především uplatněné právní námitky překvapivé**“. Jakkoli Ústavní soud tyto závěry vyslovil v souvislosti s rozhodováním soudů, lze je, dle názoru Nejvyššího správního soudu, nepochybně vztáhnout i na řízení správní. Za explicitní vyjádření této kautely v jednoduchém právu lze považovat ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu z roku 2004 (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád); ve smyslu ustanovení § 177 odst. 2 tohoto zákona se uplatní i v řízeních vedených v procesním režimu daňového řádu. Přestože posuzované řízení před žalovaným Finančním ředitelstvím probíhalo ještě před nabytím účinnosti této úpravy, nelze nalézt rozumný důvod, pro který by se na něj předmětný požadavek jen pro neexistenci jeho explicitní transpozice do jednoduchého práva neměl vztahovat.
35. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, č. ve Sb. NSS 3837/2019, zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené

rozhodnutí změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (§ 6 odst. 2 správního řádu). Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc **předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit**, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.

36. *Možnost odvolacího soudu potvrdit jen ve výroku správné rozhodnutí, tj. v situaci, kdy odvolací soud založí své rozhodnutí na zcela jiném právním posouzení věci, jej nezavazuje povinností seznámit s takovým právním názorem účastníka řízení formou poučení podle § 213b ve spojení s § 118a o. s. ř.“ - srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 129/06 (N 179/51 SbNU 217).*
37. Aby správní orgány dodržely zásadu dvojinstančnosti a rozhodnutí o odvolání nebylo pro účastníka řízení překvapivé, musel by žalovaný se svým právním názorem žalobce seznámit, resp. ho vyzvat k doplnění odvolání právně účinným způsobem, tak aby neporušil jeho právo na obhajobu, spravedlivý proces ap.
38. Tyto názory vyjádřil Nejvyšší správní soud i ve svých rozsudcích ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 Ads 138/2014-60, a ze dne 11. 10. 2013, č. j. 4 Ads 42/2013-43.
39. Podle prvně citovaného rozsudku je porušením práva na spravedlivý proces, pokud je rozhodnutí o opravném prostředku pro účastníka řízení překvapivé s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a uplatněné právní námítky (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 654/03, str. 255, nálezy č. 27, sv. 32 Sbírky nálezů a usnesení ÚS). Podle Nejvyššího správního soudu lze tyto závěry aplikovat i na správní řízení; patří ke znakům právního státu a principu právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování. Vždy je přitom třeba přihlídnout ke konkrétním okolnostem každého případu.
40. Z uvedených důvodů nemohl žalovaný odmítnout odvolání jako podané nepřipustnou osobou bez toho, aby učinil jakýkoli další úkon v řízení anebo dostatečně odůvodnil své rozhodnutí, v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů. Postup, který žalovaný zvolil, byl pro žalobce překvapivý.
41. Žalovaný podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
42. Úspěšnému žalobci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. soud přiznal odměnu za zastupování, spočívající v odměně za tři úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni vydání rozsudku, za převzetí věci, podání žaloby a účast u jednání soudu, tj. 3 x 3 100 Kč, tj. 9 300 Kč. Odměnu za repliku soud nepřiznal, nešlo o účelný úkon, soud ji nevyžadoval a nepřinesla do věci nic nového. Ke každému úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových

výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 900 Kč. Dále úspěšnému žalobci náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celková částka náhrady nákladů soudního řízení činí 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 5. září 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně